

Avrupa Türkiyeleřirken

Garbis ALTINOĞLU

17 Ekim 2018

Mahir Konuk bugün (16 Ekim) Fransa'dan řu haberi ve yorumu göndermiş: Fransa'daki liberal faşist diktatörlüğün polisi ülkedeki başlıca gerçek muhalefet olan BOYUN EĐMEYENLER HAREKETİ'nin lideri Jean-Luc MELENCHON'un evine baskın düzenlemiş.

Bu gibi bütünüyü düzmece arama ve tutuklamaları biz yıllardan beri Türkiye'de de tanıyp bilmekteyiz. Bir tek amacı var: YILDIRIP KORKUTMAK Fransa ve diğer Batı Avrupa ülkeleri ve tabii ABD Türkiye'ye benzeme ya da Türkiyeleřme yolunda ilerliyorlar. Irkçı, yabancı düşmanı, İşlamofobik ve faşist partilerin son yıllarda ciddi bir güç haline gelmeleri ve daha da önemlisi bu ülkelerin yerli işçi sınıfı ve halkı arasında önemli bir taban bulmaları, ABD ve Batı Avrupa tekelci burjuvazisinin varolan demokratik hak ve mevzileri teröre ve terörizme karşı savaşım gerekçesiyle gasbetmeye girişmesi ve işçi sınıfının ekonomik ve toplumsal hak ve mevzilerine karşı saldırıları yoğunlaştırması, geleneksel burjuva partilerinin her alanda daha gerici politikalar izlemeye yönelmeleri, emperyalist ülkeler arasında ticaret savaşının ve ekonomik ve siyasal yaptırım uygulamalarının yaygınlaşması, silahlanma yarışının hızlanarak sürmesi, öndegelen emperyalist devletlerin, yaptıkları büyük-ölçekli askeri tatbikatlarla karşılıklı gövde gösterilerine girişmeleri vb., bu gidışatın tartışma götürmez verileridir. Burjuvazileri yurtdışında gerici, saldırgan, militarist ve proto-faşist bir politika izleyen Batılı emperyalist ülkeler halklarının buna paralel olarak, bir kez daha, yurt içinde de siyasal gericiliğin ve faşizmin güçlenmesi olgusuyla karşı karşıya gelmekte oldukları görölüyor.

Burada geniş bir parantez açmak ve kısaca da olsa Fransa başta olmak üzere Batı Avrupa ülkelerindeki burjuva demokrasisinin niteliği ve tarihsel arkaplanı üzerinde durmak gerekiyor. Bugün Fransa'da ve diğer Batı Avrupa ülkelerinde burjuva-demokratik rejimlerin olmasının asıl ve belirleyici nedeninin, bu ülkelerin işçi ve sömürülen sınıf ve katmanlarının hak arama kavgaları, direnişleri ve isyanları olduğunu söylemek basmakalıp bir söz söylemek anlamına gelmez. (Tabii bu direnişlerin, kapitalizmin, modern endüstrinin, bilimin ve üretici güçlerin geliştiği bir maddi zemin üzerinde gerçekleştiğini unutmamak kaydıyla.) Fransa'nın böylesi direnişler bakımından Avrupa'nın ve hatta dünyanın en ileri ülkesi olduğunu ve bu ülkede yaşanan demokratik ilerlemelerin diğer Batı Avrupa ülkelerinde yaşanan demokratik ilerlemelerin de önünü açtığını biliyoruz. Fransa'nın yakın tarihi gerçekten de büyük devrimci direnişler ve isyanlarla doludur. En çok bilinen Büyük Fransız Devrimi'ni (1789-1799), Üç Gökemli Gün ya da Temmuz Devrimi diye bilinen 1830 devrimi, Şubat 1848 ve Haziran 1848 isyanları, ilk proleter iktidarını kuran 1871 Paris Komünü Devrimi izledi. Bunlara 1934-36 döneminde Halk Cephesi hükümetinin kurulmasına yol açan büyük anti-faşist direnişleri ve milyonlarca işçinin katıldığı grevleri, 1941-45 yılları arasında Nazi işgaline ve işbirlikçi Vichy rejimine karşı yürütölen Direniş ve özellikle de yüzbinlerce işçi ve öğrencinin yer aldığı görkemli 1968 günlerini ekleyebiliriz. 1980'li, 1990'lı ve 2000'li yıllarda da Fransa'nın, yukarda andığım eylemler düzeyinde olmasa da önemli işçi ve öğrenci direnişlerine sahne olduğunu söyleyebiliriz.

Uzun sözün kısası, eğer bugün tekelci burjuvazinin yönetmekte olduğu Fransa'da görece geniş bir demokratik ortam varsa bunu esas olarak Fransa işçilerinin ve diğer sömürölen sınıf ve katmanlarının -bazıları ya da bir çoğu yenilgiyle sonuçlanmış olsa da- eylem, direniş ve isyanlarına borçluyuz. Zaten toplumsal pratik de, bırakalım yeni hak ve mevziler kazanmayı, varolan hakları ve mevzileri korumak için bile Fransa işçileri ve gençlerinin sürekli olarak bir direniş yürüttüğünü ve/ ya da yürötmek zorunda kaldığını hemen hemen her gün göstermektedir.

Fransa burjuvazisinin, işgal ettiğı ve sömürgeleştirdiğı değışik Asya ve Afrika ölkelerinde ne denli vahşî ve kıyııcı bir politika izlediğini biliyoruz. Geçmişte Hindicini ve Kuzey Afrika halklarına korkunç bir zulüm uygulayan Fransa burjuvazisinin son yıllarda Libya'da ve Suriye'de dünyanın en vahşî, en eli kanlı ve en barbar katillerini, yani İslami terör gruplarını korumak ve desteklemek için uğraş verdiğini de unutmuyoruz. İşte bu burjuvaziyi, kendi halkına karşı görece kibar, uygar ve demokrat bir biçimde davranmak ve öyle olmak zorunda bırakan, Fransa halkının yukarda örneklerini verdiğim ve yüzbinlerce

şehit ve sakat vermek suretiyle yürütmüş olduğu bu ve benzer direnişleridir. Fransa işçi sınıfının ve devrimci askerlerinin sadece Paris Komünü Devrimi sırasında 40,000 şehit verdiğini unutmayalım. Hiç kimse, özellikle hiçbir sömürücü sınıf ve katman kendiliğinden görece kibar, uygar ve demokrat hale gelemez. Lenin'in dediği gibi,

Proletaryayı örgütleme yoluyla, proletaryanın savaşımı için özgürlüğü savunma yoluyla sömürge politikasına ve uluslararası yağmaya karşı direniş, kapitalizmin gelişmesini yavaşlatmaz, tersine onu daha uygar, daha gelişmiş kapitalist yöntemlere başvurmak zorunda bırakarak onun gelişmesini hızlandırır. Kapitalizm vardır, kapitalizm vardır. Kara-100-Oktobrist kapitalizm ve Narodnik (gerçekçi, demokratik', yaşam' dolu) kapitalizm vardır. İşçilerin önünde kapitalizmin açgözlülüğünü ve vahşetini' sergilediğimiz ölçüde, birinci türden kapitalizmin ayakta kalması o ölçüde zor olacak, kapitalizm o ölçüde kesin bir biçimde ikinci türden kapitalizme dönüşecektir. Ve bu, tam da bizim işimize, tam da proletaryanın işine gelecektir. (Maksim Gorki'ye Mektup, Bütün Yapıtları, Cilt 34, s. 438-39)

Konumuza dönecek olursak tarihin, Marksizmin şu öngörülerini yeniden doğruladığını görürüz:

1) Özünde, küçük ve dar bir tekelci burjuva katmanının işçi sınıfı üzerindeki diktatörlüğünden başka bir şey olmayan burjuva demokrasisi kendi bünyesinde en koyu gericiliğin ve faşizmin -şimdi gözle görülür bir biçimde yeşermekte olan- tohumlarını barındırır.

2) Metropol ülkelerin işçi sınıflarının yazgısıyla sömürge, yarı-sömürge ülkelerin işçi sınıfları ve halklarının yazgıları birbirlerine kopmaz bağlarla bağlıdır. Stalin bu Leninist yasayı şöyle formüle etmişti:

e) gelişmiş ülkelerdeki proletarya hareketinin ve sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketinin çıkarları, devrimci hareketin bu iki türünün ortak düşmana karşı, emperyalizme karşı bir ortak cephede birleşmesini gerektirmektedir

f) ortak devrimci bir cephe oluşturulup sağlamlaştırılmadan, gelişmiş ülkelerde işçi sınıfının zaferi ve ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu olanaksızdır

g) ortak bir devrimci cephenin oluşturulması, ezilen halkların anavatan' emperyalizmine karşı kurtuluş mücadelesi ezen ulusun proletaryası tarafından doğrudan ve kararlılıkla desteklenmeksizin olanaksızdır, çünkü başka halkları ezen bir halk özgür olamaz' (Engels) (Leninizmin Temelleri Üzerine, Eserler, Cilt VI, s. 140)

Bu olgu ve tezlerden hem metropol (=anavatan) ülkelerin işçi sınıflarının ve

onların siyasal öncülerinin ve hem de yarı-sömürge ve bağımlı halkların işçi sınıflarının ve ezilen halklarının ve onların siyasal öncülerinin gereken dersleri çıkarmaları umulur. Tabii bu olgu ve tezler bize, burjuva demokrasisi hakkında boş hayaller görmemeyi de öğretmelidir. Fransa ile Türkiye gibi tarihsel evrim ve arkaplanları birbirininkinden çok farklı olan ülkeleri karşılaştırmak ve bundan yersiz ve hatalı bir burjuva demokrasisi övgüsü çıkarmak gibi, Türkiye işçi sınıfı ve halklarının devrimci potansiyelini küçümsemek ve görmezden gelmek de yanlış olacaktır. Tutarlı devrimcilerin, Türkiye'ye şu an egemen olan koyu gericilik ve karanlığın etkisiyle subjektif değerlendirmeler yapmaları ve ülkenin geleceği hakkında umutsuzluğa kapılmaları anlaşılabilir, ama kabul edilemez. Kürt halkı bir yana bırakılacak olursa Türkiye işçi sınıfı ve halklarının, tarihlerinin belki de en aşağılık ve en utanç verici dönemini yaşamakta oldukları bugün böyle bir saptama yapmak pek çok okura ve devrimciye hatalı ya da saçma gelebilir. Ama tarihin diyalektiği, ayrı bir tartışmanın ve yazının konusu olmayı fazlasıyla hak eden bu alanda bizi beklenmedik sürprizlerle karşı karşıya bırakabilir.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)LinkedIn üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)